

KOČIČÍ
PŘÁTELSTVÍ
Matýsek

Martina Boučková

bambóok

bamb**ook**

**KOČIČÍ
PŘÁTELSTVÍ
Matýsek**

Martina Boučková

Kapitola 1

Některá rána sluníčko vytáhne spáče z postele dřív. Třeba jako dnes. Nedá se nic dělat. I když je sobota a k tomu letní prázdniny, nový den už láká ven.

„Mami, můžu na zahradu?“ zeptala se Adélka.

Mamka s tátou ještě leželi v posteli, stejně jako bráška Adámek. Byli sice vzhůru, jenže vystrčit nohy zpod peřiny se jim zatím nechtělo.

„Adélko, vždyť je teprve sedm hodin,“ upozornila maminka a hned nato si pořádně zívla. Táta

předstíral, že spí. Jenže Adélku neoblafne. Poznala, že to hraje. Protože když táta spí, je to slyšet i přes dvě zdi. Jako by v domě bručel medvěd.

„Cože?“ Adélka vykulila oči. „Sedm ráno? Tak to si musím honem pospíšit!“

„Kampak bys pospíchala?“ divila se maminka.

To už si promnul oči i táta. „Adélko, vždyť nemusíš do školy, kam se teda ženeš?“ zeptal se.

„Kdepak, já musím ven! Přece neprospím svoje první letní prázdniny!“ zdůraznila Adélka.

„Tak dobře,“ vzdal to tatínek, „ale já si ještě chvíli poležím. Já už jsem totiž ze všech prázdnin vyrostl.“

Adélka si dala ruce v bok a pokračovala v buzení: „Tati! Mami!“ Jenže to nezabíralo. Oba se tulili ke svému polštáři jako ona v noci k plyšovému medvědovi. Ale ještě tu je přece Adámek! Její o rok starší bráška! Mají o patro výš společný pokoj.

Jak si na něj Adélka vzpomněla, rozběhla se po schodech, jako by se nahoru hnalo stádo slonů.

„Áďo, vstávej!“ volala ode dveří. Jenže bráškoví se taky ještě nechtělo. Zamotal se proto pevně do peřiny, kdyby mu ji jeho sestra náhodou chtěla stáhnout.

„Áďo, já vím, že nespíš,“ naléhala Adélka a šťouchla mu prstem do špičky nosu, jako by to byl knoflík. Místo očí se ale ukázaly zuby.

„Adam nebýt přítomen,“ ozvalo se z té pusy.

„Ach jo, to je hrozný. Nikdo nechce ven,“ vzdychala Adélka.

A zase běžela dolů. Jako stádo slonů. Na kuchyňské lince popadla rohlík a vydala se na zahradu. Tam už nikdo nespal. Vlaštovky poletovaly, aby nakrmily mladé. Včely sbíraly pyl. Kobylinky uskakovaly těsně před Adélčinými botami. Motýli se pyšně předváděli, jak jsou krásní. A sousedovic pes štěkal, jako by si snad Adélku spletl se zlodějem.

„Baryku, no tak, to jsem přece já!“ zavolala na něj Adélka a Baryk ztichl. Lehl si, zakňučel a schoval hlavu pod psí tlapy.

Adélka se vydala do dřevníku pro konvičku. *Aspoň bych mohla zalít zahrádku*, říkala si v duchu. Jenže jaké překvapení tam na ni čekalo! Na dřevěném stole za květináči a krabičkami ležela spící koťátka!

Kapitola 2

Jeden, dva, tři, čtyři. Pět! Tolik koťátek se tisklo k sobě. Čtyři z nich byla docela maličká, taková drobná klubíčka s jemnými bílými a černými chloupky. Sotva by se vešla do dlaně. Měla malinká ouška a místo čumáčku růžový puntík. Tichounce spala a vůbec o Adélce nevěděla.

Ale to páté bylo větší. Jako by k nim ani nepatřilo. Bylo mourovaté. Ouška mělo nastražená a oči pořádně vykulené. Nemotorně se postavilo na všechny čtyři a začalo hlasitě mňoukat.

„Jé, ty jsi krásný!“ užasla Adélka. „Psst, nemňoukej tak nahlas. Ještě probudíš ostatní!“

Kdepak! Malé kotě není cvičený pejsek. Ani tak málo jako sousedovic Baryk, který zná pár povelů, jako „sedni“, „lehní“ nebo „přines noviny“. Ale tohle koťátko ani za mák neposlouchalo. Pořád mňoukalo tenounkým hláskem.

„Ty jsi mi ale kvíkálek!“ řekla Adélka a opatrně koťátko pohladila. Poprvé, podruhé, potřetí. Mrňouskovi se to líbilo. Když se ho dotýkala Adélčina hebká dlaň, najednou byl potichu. Jakmile ale ruku stáhla, už se hlásil o další příděl.

„Počkej tady!“ poručila mu Adélka. „Hned se vrátím! Musím to říct mámě a tátovi!“

Adélka se rozběhla přes dvorek a od otevřených dveří křičela na celý dům: „Mami! Tati! V dřevníku jsou koťata!“

Vtrhla do ložnice. Ale nikdo tam nebyl.

„Mami! Tati! Kde jste?“ volala Adélka.

„Copak se děje?“ ozvalo se z kuchyně. Mamin-ka si vařila kávu, táta byl v koupelně.

